

אימא יקרה ואהובה,

כמעט 100 שנים חלפו מהיום שנולדת בגולדס גרין לונדון ועד היום ליד הקבר הטרי שלך.

בילדותך הצטיינת בריקוד בלט ואילולא השמרנות של אביך, שלא חשב שזה נאה ש nice Jewish girl תרקוד... אולי היית נהפכת לרקדנית מפורסמת בבמות המרכזיות ברחבי העולם. במחשבה נוספת – את בעצם רקדת כל החיים ולימדת אותנו שיעור בהנאה אמיתית מריקוד פנימי וחיצוני.

בנעורייך חגגת את החיים והופעת בטורי הרכילות בעיתונים של סידני, עם הרבה מחזרים, מסיבות ושלל הנאות החיים. עד שחיך קיבלו את התפנית המשמעותית ששינתה את מסלול חיך לבלי שוב: ב 1942 ואת רק בת 21, היית עדה לשיחת טלפון שבו נציג בכיר של יהדות אוסטרליה, הפציר ברשויות ההגירה האוסטרלים להימנע ממתן אשרות כניסה לפליטים יהודים מאירופה בכדי "למנוע יצירת אנטישמיות באוסטרליה". הזעזוע שינה את חיך.

למחרת הצטרפת לתנועת הבונים ומכאן החיים התגלגלו בכיוון חדש ובלתי צפוי: מפגש עם אבא (מייקל פורטר/פוצ'טר) במחנות הבונים ב 1942, שניכם חלק מ 6 העולים הראשונים אי פעם מאוסטרליה לישראל. ב 1946, הכשרה בכפר בלום ונאות מרדכי, לימוד קורס אחיות ומיילדות בחדרה, הצטרפות פרטיזנית ונועזת ל 4 הראשונים שבאו לבדוק את הקרקע במנסורה, עליה לקרקע ביולי 1948, אחות מסורה שחבשה פצעים רבים של כל דור המייסדים ועוד סיפורים שהצנזורה עדיין לא אישרה לנו לפרסם.

בגיל 31 חווית את הטראומה הנוראית ביותר שהורה יכול לחוות: הבן הבכור שלכם, אחינו הבכור – משה'לה, נפטר בידיים שלך בדרך לבית חולים - ואת נשארת עם רגשות אשמה – מדוע לא לקחתי אותו לבית חולים יותר מוקדם? שהרי בתור אחות לא רצית לתת לבן שלך "יחס מועדף". ציון ואני הקהנו את הכאב אבל רק כשהפכתי לאב בעצמי, הצלחתי להבין את גודל האובדן והכאב שחוויתם שניכם. אח"כ אימצתם את בתיה (ויטהם) והיית כמו אם לרוחלה ונעמי לאחר מות אימם ולעוד רבים וטובים.

היית שותפה/תומכת לאבא, בתקופות ארוכות שהוא התמסר כל כולו לקיבוץ, לתנועה, למדינה, לפרויקטים שעצבו את קיבוץ, האזור ובכלל את המדינה. הפרק הזה של חיך שנמשך חצי יובל שנים, הסתיים באחת עם מותו ללא עת של אבא/מייקל ב 1991. ודווקא האובדן של אבא לא שבר אותך אלא להיפך, התחלת לפרוח ולקחת את התפקיד המרכזי שמילאת בחיים של כל המשפחה הקרובה והמורחבת. לא הסתגרת בבית אלא להיפך יצאת לחגוג את החיים. התחלת לרקוד בחוגים ובכל הזדמנות אפשרית, התעניינת במגוון רחב של תחומים והשתתפת בקורסים וחוגים שכללו לימודים על המוח, היסטוריה, מוסיקה (תודה מקס) ועוד. התאהבת בטניס ואילו יכולת היית מתחתנת עם

רוג'ר פדרר וכולנו היינו מרוויחים. יצאת לטיולים בכל רחבי העולם עם חברתך הקרובה איירין שיין המנוחה, עשית הרצאות מרתקות לפני בני נוער מהארץ ומהעולם על ההיסטוריה המפוארת שלך והתמסרת כל כולך למשפחה הגדלה של ציון ושלי. תמיד רצית משפחה גדולה עם הרבה ילדים ושנינו עשינו כמיטב יכולתנו.

אין מילים לתאר את הקשר המיוחד שיצרת עם הנכדים והנכדות שלך, את השיחות האינטימיות שיצרת אתם על הנושאים הכי אישיים שיש. והכול בזכות הלב הפתוח שלך, הפתיחות לאחר ובעיקר אהבת אדם באשר הוא אדם, שהוא בבסיס האישיות שלך.

אימא לא ממש התענינה באידאולוגיה הקיבוצית, בדעות פוליטיות ובזרמים חיצוניים. אימא אהבה את הקשר האנושי שניתן ליצור. רגשות שליליים כגון קנאה, צרות עין, התחשבנות על פני שנים – לא היו חלק ממך אימא. לא היה לך קל בלהיות האישה של...פעיל ציבורי שמשך אש וביקורת ואולם, את בחוכמתך ובטוב ליבך ראית את הטוב ופעלת לאורו.

הייתה לי זכות מיוחדת להיפרד ממך בחודשיים האחרונים (היותר קשים) ואני מודה לך על היותך אימא כל כך טובה לי ולאחי. הייתה לציון ולי זכות גדולה להיות הבנים שלך ואני מבקש סליחה במידה ופגעתי בך מבלי להתכוון. אני מבקש גם להודות למטפלות מריפה ו עמי....

אימא, זכית באריכות ימים ובעיקר בבריאות טובה עד כמעט סוף חיך. רק לאחרונה אני חושב שסוף סוף הבנתי את הסוד שלך: בנוסף ל DNA המעולה שמשפחת קזלמן הורישה לך ובתקווה לכולנו - **חיית עם תפיסת עולם חיובית**. ראית את הטוב באנשים ללא הבדל מין, גזע ודת, וזה הסוד הנפלא שאת מורישה לכולנו:

'תחיו בטוב לעצמכם, לזולת, לכדור הארץ וליקום בכלל. הטוב הזה יחזור אליכם'.

אפילו נס קטן התרחש ממש לפני מותך: לאחר שלא חלמת על אבא במשך 28 שנים – חלמת שאת פוגשת את אבא וששניכם רוקדים ורוקדים ורוקדים...

המוסיקה שהתנגנה בגופך עברה לדורות הבאים והנכדים והנכדות המוכשרים שלך מנגנים ושרים את מנגינת הלב שלהם ובכך הופכים את העולם שלנו למקום יותר איכותי, הומני, רגיש ושלם. ולך יש חלק גדול ביצירה הזו.

השתחררת מהגוף כמו שביקשת: במיטה שלך, בסדינים פרחוניים ופיג'מה צבעונית ובבית שהיה ביתך מזה 46 שנים. רוב מכריך כבר מחכים בצד השני ואלה שעדיין נשארו מקנאים בדרך שבחרת לעזוב – בסטייל כמו שאת – **מלכה**.

אימא תודה על הזכות המיוחדת להיות יתומים רק בגיל 65 ונכון שיש בי כבר
געגוע אבל יש גם תחושה עמוקה של שחרור, שנמנע ממך סבל מיותר ועל כך
ועל הכול אני מודה לך בשם כל המשפחה המהממת שלנו

באהבה גדולה
יאיר

